

CATHERINE FISHEROVÁ

Ptáček
na klíček

bambóok

bamb**oo**k

Ptáček
na klíček

CATHERINE FISHEROVÁ

Obsah

1. Seren Rhysová mrzne	7
2. Balíček v novinovém papíře	20
3. Ztichlý dům	33
4. Jasně oko	43
5. Pokládá otázky	56
6. Zakletý princ	68
7. Sklo a sněhové vločky	79
8. Přistižená	91
9. Předvečer minulých Vánoc	102
10. Mocná vánice	116
11. Dolů po zlatém schodišti	125
12. Ledový palác	137
13. Houf kolem ní	150
14. Odted' jsi naší dcerou	162

Seren Rhysová

mrzne

Hodiny tikají, po mrazu bílá krajka zůstala.

Noční oblohou hvězda se kamsi vydala.

Vlakové nádraží bylo opuštěné. V jeho tichých stínech se pohybovala pouze jediná věc, a to velká hodinová ručička, která se pomalu blížila k osmé.

Seren na ni upřeně zírala unaveným pohledem. Proč se posouvala tak pomalu? Opravdu tam čekala zatím jenom půl hodiny? Zdálo se jí to jako věčnost.

Byla zachumlaná do těžkého kabátu, vlněné čepice, šálu a plédu, přesto jí ještě nikdy v životě nebyla větší zima. Vůbec necítila prsty, přestože je měla navlečené v tlustých rukavicích a zaražené hluboko do kapes. Palce na nohou měla prokřehlé. Popravdě, pokud by

se hned nezačala hýbat, nejspíš by přimrzla na místě, a tak vyskočila na nohy a jala se pochodovat po prázdném nástupišti. Dusot jejích těžkopádných bot duněl ledovou nocí.

Ušla čtrnáct kroků ke zdi.

Čtrnáct kroků zpátky.

Ke zdi.

A zase zpátky.

Na všem – na dřevěných lavičkách, střeše i na plakátech – se ve světle lampy třpytila tenká vrstva námrazy jako drcené diamanty. Noc byla tak tichá, až ji to děsilo. Vydechla obláček páry a pak se rychle otočila, když se otevřely dveře od kanceláře přednosty stanice. Vysoký muž v uniformě vyšel ven a upřel na ni pohled.

„Jste sama, slečno?“

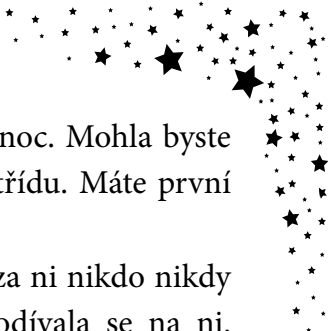
Byla to hloupá otázka a rozčílila ji. Napadla ji spousta kousavých odpovědí, které mohla vyštěknout, ale spolkla je a jednoduše opáčila: „Ano.“

„Čekáte na vlak v 8:40, že ano?“

„Jede snad i nějaký jiný?“

„To ne. Ne v tuhle noční dobu.“

Byl to růžolící muž, na hlavě měl brigádýrku, která vypadala, že si na ni někdo párkrát sedl. Zíral na Seren, jako by nevěděl, kam si ji zařadit. Nakonec ze sebe

vysoukal: „Je to výjimečně chladná noc. Mohla byste jít do čekárny, ale je jen pro první třídu. Máte první třídu?“

Věděla, že nemá. Tolik peněz by za ni nikdo nikdy neutratil, ale vytáhla jízdenku a podívala se na ni. TŘETÍ TŘÍDA, stálo tam velkými písmeny. Zastrčila ji zpátky do kapsy dřív, než si toho muž mohl všimnout, a narovnal se. „Ano, správně. První třída. Zaveďte mě, prosím, do čekárny.“

Na okamžik si pomyslela, že jí neuvěří. Možná neuvěřil, ale usmál se, zvedl její kufr a vydal se podél nástupiště. V jeho ruce působil kufr jako malinké zavazadlo, ačkoliv pro ni byl náramně těžký. Spěchala za přednostou ke dveřím, na jejichž ojíňeném skle stálo: *Čekárna pro první třídu*. Muž dveře otevřel a oznámil: „Tak jsme tady. Bude to o trochu útulnější. Budete se tu mít jako v bavlnce, než vlak přijede.“

Prosmykla se kolem něj do tak úžasného tepla, až se jí chtělo samou úlevou vykřiknout.

Místnost byla malá, byl tam stůl a na něm olejová lampa, u každé zdi stála lavička a ze všeho nejlepší byl oheň v krbu, ta šarlatově žhnoucí hromádka uhlí pod nánosem popela.

Zamířila si to rovnou na druhou stranu a naklonila se nad oheň.

„Jste pořádně promrzlá.“ Přednosta stanice poodstoupil a zvědavě se na ni podíval. „Ještě jsem vás tady neviděl. Máte za sebou dlouhou cestu, že?“

„Dřív jsem žila v Indii.“

„Ježkovy voči! Hádám, že tam bylo tepleji.“

Ač nerada, dovolila si lehký úsměv. „Trochu.“

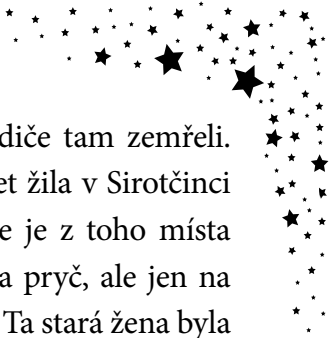
„Já bych to nevydržel. Se všema těma mouchama a komárama a tygrama. Posadte se a udělejte si pohodlí. Nikdo vás tady nebude rušit. Vlak odsud rozhodně nemůžete přeslechnout.“

Odešel a vpustil dovnitř závan ledového vzduchu. Seren si sundala rukavice a zjistila, že má namodralé a ztuhlé prsty. Těžkou lavičku si posunula blíž ke krbu, posadila se na ni, chodidla zapřela o paty a kabát i šál si přitáhla těsněji k tělu.

Tohle bylo mnohem lepší! Teplo jí začalo zahřívát nos, uši a prsty, bylo to bolestivé, ale stálo to za to. Zívla a přála si, aby mohla usnout, jenže musela dávat pozor, aby nezmeškala vlak.

Oheň praskal a ona jej pozorovala. Co přednostovi pověděla o Indii, byla samozřejmě pravda – kdysi v Indii žila, ale to byla ještě mimino. Vlastně si z ní vůbec nic nepamatovala, krom jakési mlhavé vzpomínky na velké horko a ostrě modrou záři oblohy.

A jak se nad ní někdo naklání a políbí ji.

Setřásla tu myšlenku. Oba její rodiče tam zemřeli. Ji přivezla domů loď a pak dvanáct let žila v Sirotčinci svaté Marie. Stále nemohla uvěřit, že je z toho místa pryč. Prateta Grace ji našla a odvedla pryč, ale jen na šest měsíců. Prateta je teď mrtvá taky. Ta stará žena byla upoutaná na lůžko, žila v osamocené přepychu v podkroví starého nudného domu poblíž Londýna a Seren se s ní sotva vídala. Povětšinou se zdržovala v kuchyni se služkou Martou a bílým kocourem Samuelem. Scházeli jí. Možná že na Plas-y-Fran taky bude kočka.

V kapse jí zašustil dopis. Vytáhla ho a posunula se blíž k lampě, aby si ho opět přečetla.

Drahá Seren,

zde je vaše jízdenka na vlak. Jak jsem se vám již zmínil na pohřbu vaší pratety, nejstarší přítel vašeho otce, kapitán Artur Jones, se nabídl, že se vás ujme. Kapitán Jones je váš kmostr. Je to podivné, že jste se s ním ještě nikdy nesešla. Má manželku – lady Mair – a syna jménem Tomos a bydlí v domě ve Walesu. Je to velkolepé staré sídlo nazvané Plas-y-Fran¹. Vlak vás zaveze do Trefilu, nejbližší stanice, kde už vám určitě někdo přijede naproti.

1 Ve velštině Havraní sídlo.

Doufám, že tam budete šťastná.

S nejuctivějším pozdravem

G. R. Freeman

Advokát

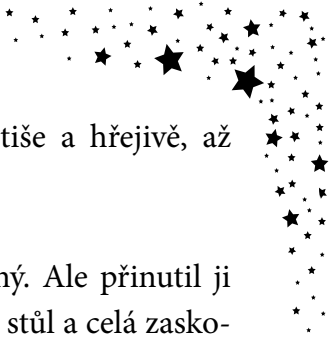
Staple Inn

Londýn

Seren dopis zamyšleně složila. Velkolepé sídlo! Objala si kolena a zasnila se. Dozajista si tam bude moci dopřát horkou koupel a bude tam obrovská ložnice s postelí s nebesy. Budou tam služebné a komorník, třpytivé lustry a budou se podávat lahodné dorty. Určitě dostane nové šaty. Kapitán Jones bude vysoký pohledný muž s knírem a lady Mair bude hezká a oba budou netrpělivě vyčkávat na prahu, aby se s ní setkali. A v domě bude i chlapec! Pan Tomos. Představila si kluka s tmavými vlasy a chytrou, veselou tvář, jak natahuje ruku a říká: „Ahoj, Seren, je úžasné, že jsi tady!“

Zdálo se to ale až příliš dokonalé na to, aby to byla pravda.

Ale možná to právě takové bude. A možná bude tenhle Tomos rozmazlený malý spratek, kterému bude její příchod vadit, budou se hádat a on ji bude tahat za vlasy. Jen ať si to zkusí!

Znovu zívla. Oheň praskal, tak tiše a hřejivě, až zavřela oči. Na okamžik zavládl klid.

Pak někdo zakašlal.

Byl to jemný zvuk, téměř neslyšný. Ale přinutil ji ostražitě otevřít oči. Zadívala se přes stůl a celá zaskočená se napřímila.

V místnosti byl nějaký muž!

Opíral se o zeď ve stinném rohu na protější lavičce, přímo vzadu ve tmě, takže ho sotva viděla. Byl to velmi vysoký hubený muž v oblečení černém jako půlnoc. Na hlavě měl klobouk, který mu zakrýval oči, přesto věděla, že ji pozoruje. Na klíně mu trůnil velký balíček zabalený v novinách a převázaný motouzem. Držel ho pevně oběma rukama; jeho prsty byly dlouhé a kostnaté a na jednom měl prsten s kamenem, který se třpytil zeleně jako smaragd.

Seren seděla ztuhlá naprostým šokem. Odkud se tam pro všechno na světě vzal?

Od začátku tam být nemohl. Místnost byla přece prázdná. Dveře se ani jednou neotevřely. A i kdyby doopravdy usnula, mohlo to být jen na pár vteřin.

„Dobrý večer,“ pronesl muž tiše.

„Dobrý večer,“ odvětila, aby byla zdvořilá. Shlédla a zadívala se na jeho propletené prsty. Svěsila nohy a posadila se rovně. Čeho by se tam mohla obávat?

Byla to přece čekárna. Mohl tam vstoupit kdokoli. Ale přesto se jí to nelíbilo.

V ohništi se pohnul kousek uhlí.

„Čekáte na vlak?“ Mužův hlas nebyl o moc hlasitější než šepot.

„Ano.“

Seděl vzpřímeně. Vypadal velmi neklidně. „Já také. Možná na ten samý. Ale má zpoždění – jsem si jistý, že má zpoždění.“

Vzato kolem a kolem, nebyl příliš děsivý. Ještě nikdy neviděla nikoho tak hubeného ani tak neklidného.

„Ještě není čas plánovaného příjezdu,“ oponovala.

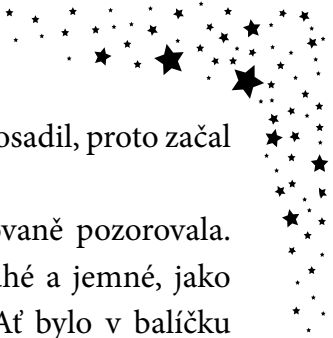
Rychle střelil pohledem ke dveřím a Seren si všimla jeho očí, tmavých a ostražitých, ozářených světlem lampy dopadajícím šikmo zvenčí. „Slyšela jste to?“

Zírala na něj. „Slyšela co?“

„To... Poslouchejte!“

Zaposlouchala se. Zaslechla vítr. Tikot hodin. A možná vzdálený náznak zvuku, jako by někdo v dálce vykřikl.

Na muže to mělo ohromující účinek. V panice vyskočil. „To jsou Oni! Jsem si jistý, že to jsou Oni. Myslíte, že můžeme zamknout dveře?“ Spěchal k nim. Ale nebyl tam žádný klíč, tak je na škvírku otevřel a nakoukl ven. „Nic nevidím. Je taková tma!“

Vrátil se. Příliš rozrušený, aby se posadil, proto začal přecházet sem a tam.

Byl tak vysoký. Seren ho fascinovaně pozorovala. Jeho ruce svírající balíček byly dlouhé a jemné, jako ruce prince v jedné z jejích knih. Ať bylo v balíčku cokoli, muselo to být vzácné; tiskl si jej k tělu tak pevně, až se noviny potrhaly.

Nikdo nevešel. Jen vítr šeptal u dveří. Seren si přála, aby se vrátil přednosta stanice se zarudlými tvářemi, avšak nebylo po něm ani stopy.

Pak, docela jasně, to zaslechla znova. Tentokrát blíže. Podivný výkřik, chladný, ostrý a zlostný. Jako by vysoko v ledové noci kroužil nějaký arktický pták.

Cizinec poděšeně zamručel a ztuhl.

Přítiskl tvář přímo na okno a podíval se ven, ale bylo tam jen černo. Seren viděla odraz jeho bílého a vyčerpaného obličeje pod nakloněným kloboukem. Pak stáhl roletu a otočil se tak rychle, až z toho nadskočila.

„Slyšela jste to?“

„Ano,“ přisvědčila. „To je racek?“

Zasmál se, ale nebyl to srdečný smích. „Ne, to není racek. Kéž by byl... Poslyšte...“ Pohlédl na balíček a pak ostře na ni. „Musím jít ven. Musím se podívat, jestli to jsou Oni. Mohu vám věřit?“

Pokrčila rameny. „No, ano, ale já nev...“

„Jste čestná dívka? Vypadáte, že jste.“ V náhlém a rozhodném pohybu jí podal balíček. „Potřebuju, abyste na tohle dohlédla. Jen na chvíli.“

„Ale co můj vlak?“

„Nebude to trvat dlouho. Copak to nechápete? Neodvažuji se vzít ho s sebou ven pro případ, že by ho uviděli Oni! Jen pár chvil, opravdu. Prosím.“

Neochotně balíček přijala. Zdálo se, že se mu nesku-
tečně ulevilo. „Nikam nechoďte. Budu hned zpátky.“
Už byl u dveří, ale než vyběhl ven, otočil se a dlouhými
prsty sevřel dřevěnou zárubeň. V hlase mu zaznívala
trýznivá obava. „Pokud mě dostanou, *za žádných okol-
ností to tady nenechávejte samotné*. Slibujete?“

Zaskočeně přikývla.

Nato byl pryč.

Seren pohlédla na balíček ve svých rukách. Byl těžký
a velký asi jako bochník chleba. Na okamžik si pomys-
lela, že něco uvnitř zakrákalo. Polekalo ji to natolik,
že balík rychle položila na stůl a sedla si, její klid se
rozplynul a ona byla vystrašená a nervózní.

Hodiny odtikávaly čas. Jedna minuta.

Dvě.

Pět.

Deset.

Nevracel se.

Vstala, pospíchala ke dveřím, otevřela je a vykoukla ven. „Haló?“ zavolala. „Jste tam?“

Ale nádraží bylo tiché a ledové.

V 8:40 ještě stále nebyl zpátky. Seren stála u stolu a hleděla na balíček. Co když přijede její vlak?

Najednou, jako by to přivolala, noc pročísl pronikavý hvízd.

Co má dělat? Nechat balíček tady, kde ho může kdokoli ukrást? Zavolat přednostu stanice? Ano! To bude nejlepší!

Popadla svůj kufr a táhla ho ke dveřím.

Vlak už se kodrcal ze tmy a dlouze syčivě zastavoval, vagony a lokomotiva drnčely na kolejích a sálalo z nich teplo. Brzdy zakvílely. Pára vylétla v naducaných obláčcích. Vzduch silně čpěl po oleji a uhlí.

Dveře se rozlétly a cestující vystupovali.

Nádraží bylo najednou plné lidí, kteří štěbetali, volali na sebe, vykládali zavazadla. Spěšně se podívala po přednostovi stanice, ale byl až vzadu na konci nástupiště otočený zády a řídil nakládku velkých bandasek s mlékem.

„Promiňte!“ zakřičela Seren. „Hej! Haló!“

Neslyšel ji. Rozhlédla se. Po hubeném cizinci nebylo ani vidu. Ale to přece nebyla její starost, nebo snad

ano? Potřebovala se jen dostat do vlaku, a tak s úsilím otevřela dveře vagonu, vylezla nahoru, vtáhla dovnitř svůj těžký kufr a s úlevou ho hodila na vybledlé červené sedadlo.

Pak se vyklonila ze dveří a pevně se držela.

Na druhé straně nástupiště zela lampou měkce osvětlená čekárna. Viděla balíček zabalený v novinách, jak opuštěně a bez ochrany ležel na stole.

Divoce zamávala. „Hej! Slyšíte mě?“

Přednosta stanice v dálce zapískal na svou píšťalku. Zamával a zvedl zelený praporek.

Za žádných okolností to tady nenechávejte samotné, řekl jí ten cizinec. Nejen řekl. On žadonil. Jako by to, co je uvnitř, bylo natolik drahocenné.

Musela něco udělat.

Vmžiku seskočila dolů, běžela přes nástupiště, vletěla do čekárny, popadla balík a vyřítila se s ním ven. Vlak už se rozjížděl, utíkala vedle něj a chytla se zábradlí.

Někdo poplašeně vykřikl. Na strašlivý okamžik si uvědomila, jak její nohy opustily zem, pak se vyškřábala po schůdcích nahoru a vpadla dovnitř. Těžké dveře se za ní zabouchly, a když dopadla na špinavou podlahu s balíčkem pod sebou, píšťala hlasitě zahvízdala.

Kolem okna prolétly jiskry.
Nádraží už bylo půl míle za nimi.
Vlak uháněl do noci.

